សៀវភៅយ៉ូអែល និងសាសនាចក្រអាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរនៅសម័យឡាវឌីសេ — លេខដប់ប្រាំបី

Jeff Pippenger

2025-12-25

លេខដប់ប្រាំបី

យើងកំពុងពិចារណាអំពីសេចក្តីសញ្ញារបស់អាប់រ៉ាម ហើយមិនទាន់បានលើកឡើងអំពីធាតុមួយនៃទំនាយរបស់អាប់រ៉ាមដែលមានទំនាក់ទំនងដោយផ្ទាល់ជាមួយខដំបូងៗនៃសៀវភៅយ៉ូអែលនៅឡើយទេ។ ទំនាយរបស់អាប់រ៉ាមអំពីការជាប់ជាទាសកររអស់រយៈពេល ៤០០ ឆ្នាំ រួមជាមួយនឹង ៤៣០ ឆ្នាំរបស់ប៉ូល បង្កើតបានជារចនាសម្ព័ន្ធទំនាយដែលស្របតាម ១២៩០ ឆ្នាំនៃដានីយ៉ែល 12:11។ ទំនាយ ១២៩០ ឆ្នាំនៅក្នុងខទីដប់មួយ គឺជារយៈពេលទំនាយអូមេហ្គានៃខ្សែ ៤៣០ ឆ្នាំរបស់អាប់រ៉ាម និងប៉ូល។ សេចក្តីពិតនេះ គឺជាធាតុមួយនៃអ៊ើរដែលត្រូវបានបើកត្រានៅថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលបំបែកពួកអ្នកមានប្រាជ្ញា និងពួកមនុស្សអាក្រក់ចេញពីគ្នា។

ពាក់ព័ន្ធនឹងព្រះបន្ទូលទំនាយអូមេហ្គានៃរយៈពេល ៤៣០ ឆ្នាំ គឺមាននិមិត្តសញ្ញា «បួនជំនាន់» ដែលកំណត់សម្គាល់អំពីរយៈពេលនៃពេលវេលាសាកល្បងមួយសម្រាប់ជាតិសាសន៍ដែលបានកាន់រាស្ត្រដែលព្រះបានជ្រើសរើសទុកក្នុងការជាប់បង្ខំ។ សម្រាប់ម៉ូសេ នោះគឺជាប្រទេសអេស៊ីប; សម្រាប់មនុស្សមួយសែនសេសិបបួនពាន់នាក់ ដែលច្រៀងបទចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ នោះគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ចាប់ពីឆ្នាំ 1798 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ សហរដ្ឋអាមេរិក ដែលត្រូវបានតំណាងជា «សត្វព្រៃពីផែនដី» នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 13 ចាប់ផ្តើមដូចជាកូនចៀម ហើយបញ្ចប់ដោយនិយាយដូចជានាគ។ យ៉ូសែប ដែលជានិមិត្តរូបនៃកូនចៀម តំណាងឱ្យរយៈពេលនៃសន្តិភាពដោយប្រៀបធៀបនៅក្នុងអេស៊ីប រហូតដល់មានស្ដេចផារ៉ោនថ្មីមួយ ហើយការជាប់បង្ខំក៏បានចាប់ផ្តើម។ ដូច្នេះ ជាតិសាសន៍ដែលត្រូវបានជំនុំជម្រះនៅក្នុងជំនាន់ទីបួន ដែលសម្រាប់ម៉ូសេគឺអេស៊ីប នោះគឺសហរដ្ឋអាមេរិក។ សំណល់តិចតួចត្រូវបានជំនុំជម្រះនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដូចដែលបានបង្ហាញជាគំរូដោយគ្រោះកាចដែលបានឈានដល់ចំណុចកំពូលសម្រាប់ពួកហេព្រើរដោយឈាមនៅលើសសរទ្វាររបស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកសម្រាប់ជាតិអេស៊ីបនៅសមុទ្រក្រហម។ យ៉ូសែប និងម៉ូសេ តំណាងឱ្យផារ៉ោនល្អម្នាក់ និងផារ៉ោនអាក្រក់ម្នាក់ ដែលសម្រាប់សហរដ្ឋអាមេរិក គឺដំបូងជាកូនចៀម ហើយបន្ទាប់មកជានាគ។

ការព្យាករណ៍របស់អប្រាមអំពីការជំនុំជម្រះក្នុងជំនាន់ទីបួន បានរួមបញ្ចូលសេចក្ដីពិតថា ការបិទសេចក្ដីសាកល្បងមានលក្ខណៈជាបន្តបន្ទាប់ ពីព្រោះនៅក្នុងការបំពេញការព្យាករណ៍របស់អប្រាមដោយម៉ូសេ មិនត្រឹមតែសេចក្ដីសាកល្បងបានបិទសម្រាប់អេហ្ស៊ីបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែមានពេលសល់សម្រាប់ពួកអាម៉ូរីឲ្យបំពេញពែងនៃរយៈពេលសាកល្បងរបស់ខ្លួនផងដែរ—បន្ទាប់ពីអេហ្ស៊ីបបានបំពេញរបស់ខ្លួនរួចហើយ។ សមុទ្រក្រហមសម្រាប់អេហ្ស៊ីប គឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យសម្រាប់សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបន្ទាប់មក «គ្រប់ប្រទេសដទៃទៀតនៅលើពិភពលោក» នឹង «ធ្វើតាមគំរូ» របស់សហរដ្ឋអាមេរិក

ដូចដែលតំណាងដោយពួកអាម៉ូរី បន្ទាប់ពីការបិទសេចក្ដីសាកល្បងរបស់អេហ្ស៊ីប។

ជនជាតិអាម៉ូរី គឺជាមួយក្នុងចំណោមជនជាតិដប់
ដែលកំណត់សម្គាល់ពិភពលោកចាប់ពីទន្លេអេស៊ើប រហូតដល់ទន្លេហេប៊ីឡូន
ក្នុងសេចក្ដីសញ្ញារបស់អាប់រ៉ាម ហេតុនេះហើយ
ជនជាតិអាម៉ូរីតំណាងឱ្យបណ្ដាប្រជាជាតិនានានៃពិភពលោក
ដែលបិទការសាកល្បងបុគ្គលរបស់ខ្លួនក្នុងនាមជាប្រជាជាតិ
បន្ទាប់ពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ ជនជាតិអាម៉ូរី
គឺជានិមិត្តសញ្ញាព្រះគម្ពីរនៃការជំនុំជម្រះដែលកំពុងបិទចុះលើពិភពលោក
ហើយវាកើតឡើងនៅជំនាន់ទីបី និងទីបួន។ សមុទ្រក្រហម
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការបិទការសាកល្បងសម្រាប់សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយជនជាតិអាម៉ូរីតំ
ណាងឱ្យបណ្ដាប្រជាជាតិដែលកំពុងបិទការសាកល្បងរបស់ខ្លួនជាបន្តបន្ទាប់
រហូតដល់ការសាកល្បងរបស់មនុស្សជាតិទាំងមូលត្រូវបានបិទ។ ដូច្នេះ ជនជាតិអាម៉ូរី
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃរយៈពេលនៃវិបត្តិច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ចាប់ពីសមុទ្រក្រហម
រហូតដល់ការរំដោះដោយខ្យល់បូព៌ា
នៅពេលដែលផ្លូវនៃការរំដោះត្រូវបានបើកចំហសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។

ប៉ុន្តែ ការព្យាករណ៍របស់អាប់រ៉ាម មិនត្រឹមតែសំដៅទៅលើជំនាន់ទីបួន ក្នុងន័យថា
សហរដ្ឋអាមេរិកជាអេហ្ស៊ីប ហើយពិភពលោកជាពួកអាម៉ូរីប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត
វាបានកំណត់ជំនាន់នៃរាស្ត្ររបស់ព្រះដែលឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមថាជា «ជំនាន់ទីបួន»។
នៅពេលយើងស្រាវជ្រាវយកឡើងវិញ នូវអ្វីដែលយើងអាចស្រាវជ្រាវយកឡើងវិញបាន
ពីការយល់ដឹងអំពី «បួនជំនាន់» ក្នុងជំហានទីមួយនៃជំហានរបស់អាប់រ៉ាម
នោះយើងនឹងពិចារណាអំពីជំហានទីពីរ និងទីបីនៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់អាប្រាហាំ។
ជំហានទីពីរគឺជំពូកដប់ប្រាំពីរ ហើយជំហានទីបី គឺជាការពិតណាស់—ជំពូកម្ភៃពីរ។

ក្នុងជំពូកទីដប់ពីរនៃសៀវភៅដានីយ៉ែល មានការកំណត់រយៈពេលទំនាយបី
ហើយរយៈពេលទាំងអស់នោះសុទ្ធតែតំណាងឲ្យពេលវេលាទំនាយ ដែលបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ
1844។ រយៈពេលទាំងបីនោះត្រូវបានបើកត្រានៅថ្ងៃក្រោយបង្អស់
ហើយរយៈពេលទាំងបីនោះតំណាងឲ្យការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង
ដែលកើតមានដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅថ្ងៃក្រោយបង្អស់។ ព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងនាមជាបុរសស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯក
បានបង្ហាញរយៈពេលទំនាយទីមួយក្នុងចំណោមរយៈពេលទំនាយទាំងបីនៅខទីប្រាំពីរ
ហើយក្នុងការធ្វើដូច្នោះ ទ្រង់បានផ្គូផ្គងអង្គទ្រង់ជាមួយទេវតានៅក្នុងវិវរណៈ 10
ដែលឈរមិនមែនលើទឹកទេ ប៉ុន្តែលើផែនដី និងសមុទ្រ។

> រួចទេវតាដែលខ្ញុំបានឃើញឈរលើសមុទ្រ ហើយលើផែនដី
> បានលើកដៃរបស់ខ្លួនឡើងទៅស្ថានសួគ៌
> ហើយបានស្បថដោយព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
> ជាព្រះអង្គដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ផែនដី
> និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ហើយសមុទ្រ
> និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ថា នឹងមិនមានពេលវេលាទៀតឡើយ។វិវរណៈ
> 10:5, 6.

នៅក្នុងខទី៧ នៃជំពូកទី១២ បុរសដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទសេឯកក៏ស្បថដោយព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចដែរ។

> ហើយខ្ញុំបានឮបុរសម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទសេឯក ឈរលើទឹកនៃទន្លេ
> កាលដែលគាត់លើកដៃស្តាំ និងដៃឆ្វេងរបស់គាត់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
> ហើយស្បថដោយព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចថា
> ការនេះនឹងមានរយៈពេលមួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល;
> ហើយនៅពេលដែលគាត់បានបញ្ចប់ការបំបែកកម្លាំងរបស់ប្រជាជនបរិសុទ្ធ
> នោះរឿងទាំងអស់នេះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ ដានីយ៉ែល 12:7

យើងត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការបំផុសគំនិតថា
បន្ទាត់ដដែលនៃទំនាយដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល
ត្រូវបានលើកយកមកបន្តនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ
ហើយការយល់ដឹងរបស់ពួកមីឡើរ៉ាយត៍ គឺថា
ការពិពណ៌នាទាំងពីរនេះជាបទគម្ពីរស្របគ្នាអំពីព្រះគ្រីស្ទ។
ព្រះគ្រីស្ទក្នុងនាមជាទេវតាដែលកាន់សៀវភៅតូច
ដោយបញ្ជាក់អំពីទីបញ្ចប់នៃការអនុវត្តពេលវេលាទំនាយនៅឆ្នាំ 1844
ក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ
និងព្រះគ្រីស្ទក្នុងនាមជាបុរសស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទសេឯកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល
ដោយបញ្ជាក់ថា នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិកមកដល់
ការអស្ចារ្យទាំងអស់នៃនិមិត្តចុងក្រោយរបស់ដានីយ៉ែល នឹងត្រូវបានបញ្ចប់។
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របរិសុទ្ធនោះ ដែលនាំមុខ និងឈានដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយអស់រយៈពេលមួយ
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយនិមិត្តសញ្ញា 1260។
រយៈពេលនៃការបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយដែលនាំមុខច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ជំពូក 11 ដែលម៉ូសេ
និងអេលីយ៉ាត្រូវបានសម្លាប់ ហើយស្លាប់នៅតាមផ្លូវអស់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះ
ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃ 1260។

នៅក្នុងខទីប្រាំពីរ បុរសដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទសេឯកបានបញ្ជាក់ថា
នៅពេលការកំចាត់កម្លាំងរបស់ប្រជាជនបរិសុទ្ធបានបញ្ចប់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះរបស់វា
នោះ «ការអស្ចារ្យ» ទាំងឡាយដែលកើតមានលើប្រជាជនរបស់ព្រះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ
នឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ យើងបានបិទអត្ថបទមុនដោយសេចក្តីអធិប្បាយរបស់បងស្រី វ៉ៃត៍
លើជំពូកទីបីនៃសាការី។ ប្រយោគដំបូងបានថ្លែងថា «និមិត្តរបស់សាការីអំពីយ៉ូស្វេ
និងទេវតា
មានការអនុវត្តដោយអំណាចពិសេសចំពោះបទពិសោធន៍របស់ប្រជាជនរបស់ព្រះ
នៅក្នុងឈុតឆាកបិទបញ្ចប់នៃថ្ងៃធំនៃការធ្វើដង្វាយធួន»។ នៅក្នុងជំពូកនោះ
ហើយនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយដែលបានបំផុសគំនិតរបស់បងស្រី វ៉ៃត៍ លើជំពូកនោះ
មួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ គឺជា «មនុស្សដែលគេអស្ចារ្យចំពោះ»។ «ការអស្ចារ្យ»
ទាំងឡាយនៅក្នុងនិមិត្តចុងក្រោយរបស់ដានីយ៉ែល
ដែលត្រូវបានបញ្ចប់ដោយច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ គឺជា «ការអស្ចារ្យ»
ដែលទាក់ទងនឹងការបោះត្រារបស់ប្រជាជនរបស់ព្រះ។

ជំពូកទីដប់ពីរនៃសៀវភៅដានីយ៉ែល
ផ្តល់ពន្លឺដែលបោះត្រាលើមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ។
ពន្លឺនោះ ត្រូវបានតំណាងដោយរយៈពេលទំនាយបី
ដែលទាំងអស់ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងបានបង្កើតឡើងថាជាសេចក្តីពិត
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីល្លេរីត។ រយៈពេលទាំងបី ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខបី
ហើយជាសសរទាំងបី ដែលទ្រទ្រង់រចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត។
រចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត ត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយដំណើរការបីជំហាន។
ដំណើរការបីជំហាននោះ ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងវគ្គខប្រាំបួន (៤–១២) ដោយខបី
ដែលបង្ហាញអំពីពេលវេលាទំនាយ។ រយៈពេលទំនាយទាំងបីនោះ
នៅពេលយកមកពិចារណាតាមការយល់ដឹងមូលដ្ឋានរបស់មីល្លេរីត
បង្កើតឲ្យមានរយៈពេលនិមិត្តសញ្ញាបី
ដែលត្រូវបានកំណត់និយមន័យស្របតាមការយល់ដឹងរបស់មីល្លេរីត
ប៉ុន្តែមិនអនុវត្តជាតុនពេលវេលានោះឡើយ។

រយៈពេលទាំងបីនេះ ស្ថិតនៅក្នុងខគម្ពីរដដែលនោះឯង ដែលកំណត់និយមន័យអំពី
«ដំណើរការនៃការបិទត្រាទំនាយ—ហើយបន្ទាប់មកបើកត្រាវិញ»
រួមទាំងសេចក្ដីពិពណ៌នាបែបព្រះគម្ពីរដ៏បុរាណអំពីដំណើរការសាកល្បងបីជាន់ផងដែរ។ ខគម្ពីរទាំងប្រាំបួនដែលចាប់ផ្ដើមដោយការប្រាប់ដានីយ៉ែលឲ្យបិទត្រាសៀវភៅរបស់គាត់
គឺជាខគម្ពីរទាំងនោះឯងដែលរយៈពេលទាំងបីត្រូវបានលើកបង្ហាញ
ហើយនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងប្រាំបួននោះ ដំណើរការនៃការបន្សុទ្ធ
ដែលត្រូវបានសម្រេចឡើងនៅពេលសេចក្ដីពិតត្រូវបានបើកត្រាវិញ
ត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យថា «ត្រូវបានបន្សុទ្ធ ធ្វើឲ្យស ហើយត្រូវបានសាកល្បង»។
រយៈពេលទាំងបីនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងបី គឺជាការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង
នៅគ្រាចុងបញ្ចប់ នៅថ្ងៃក្រោយបង្អស់ ដែលតំណាងឲ្យដំណើរការសាកល្បង
និងការបោះត្រាចុងក្រោយរបស់រាស្ត្រសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ
គឺជាកន្លែងដែល «អស្ចារ្យការណ៍» ជានិមិត្តសញ្ញា
ដែលកើតមានលើរាស្ត្ររបស់ព្រះនៅថ្ងៃក្រោយបង្អស់ ត្រូវបានលើកបង្ហាញ។
សូមអានកថាខណ្ឌនេះម្ដងទៀត។

រយៈពេលទាំងបី នៅក្នុងខាំងទាំងបីនៃអត្ថបទប្រាំបួនខាំង នោះ
តំណាងឲ្យចំណុចកំពូលនៃសៀវភៅដានីយ៉ែល
ហើយចំណុចកំពូលដែលត្រូវបានតំណាងនៅទីនោះ
គឺជាចំណុចកំពូលនៃខ្សែទំនាយខាងក្នុង; វាជារឿងរ៉ាវអំពីរបៀបដែលថ្មមួយត្រូវបាន
«កាត់» ចេញពីភ្នំ ដោយឥតប្រើដៃ ដែលនោះជារឿងរ៉ាវនៃសំណល់។
ខ្សែខាងក្នុងនោះត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកដប់ និងដប់ពីរ
ហើយចំណុចកំពូលនៃខ្សែទំនាយខាងក្រៅ
គឺស្ថិតនៅក្នុងខាំងបិទបញ្ចប់នៃជំពូកដប់មួយ
និងនៅក្នុងខាំងដំបូងប៉ុន្មាននៃដានីយ៉ែល ជំពូកដប់ពីរ។

រយៈពេលទាំងបីនោះក៏ជាចំណុចកំពូលនៃនិមិត្តទាំងឡាយក្នុងសាក្សីភាពនៃទន្លេអ៊ូឡាយ
និងទន្លេហើដេកែលផងដែរ ហើយខទាំងបីនេះរួមបញ្ចូលរយៈពេលព្យាករណ៍មួយដែលតំណា
ងឲ្យការបំពេញដល់ចំណុចកំពូលនៃព្យាករណ៍អំពីពេលវេលានៃសេចក្ដីសញ្ញា
ដែលផ្ដល់ទាំងអប្រាម និងប៉ូលជាសាក្សី។ ព្រះយស៊ូវ

ក្នុងនាមជាបុរសស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯក ស្ថិតនៅក្នុងខទីប្រាំពីរ ដោយយាងលើទឹក។ នៅក្នុងខទីដប់មួយ សំឡេងពីរ ដែលក៏ជាសំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ គឺអប្រាម និងប៉ូល ឈរឡើងដើម្បីធ្វើសាក្សី។ នៅក្នុងខទីដប់ពីរ ប្រវត្តិនៃការបោះត្រាលើប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវបានតំណាងឡើង ពីព្រោះមួយសែនបួនមឺនបួនពាន់នាក់ជាព្រហ្មចារី ហើយព្រហ្មចារីទាំងឡាយជួបប្រទះឧទាហរណកថាអំពីព្រហ្មចារីដប់នាក់ ហើយព្រះពរនៅក្នុងខទីដប់ពីរស្ថិតលើអស់អ្នកដែលរង់ចាំ។ អស់អ្នកដែលរង់ចាំនៅក្នុងឧទាហរណកថា ហើយដែល «មានពរ» នោះ គឺជាអ្នកដែលទទួលបានសម្លៀកបំពាក់ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចូលទៅក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ នៅពេលទ្វារត្រូវបានបិទ។

នៅក្នុងខទីប្រាំពីរ ព្រះយេស៊ូវកំពុងយាងលើទឹក ដែលបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែពេត្រុសបានសម្រេចចិត្តជឿ ហើយចាប់ផ្តើមដើរ និងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ ប៉ុន្តែពេត្រុសជាញឹកញាប់ជានិមិត្តរូបនៃក្រុមទាំងពីរ ហើយសិរីល្អនោះត្រូវបានបង្វែរត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីភ័យខ្លាចវិញ នៅពេលដែលម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់គាត់បានមកដល់។ រយៈពេលទីមួយ ដែលស្ថិតនៅក្នុងខទីប្រាំពីរ តំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីមួយ។ ព្រះយេស៊ូវស្ថិតនៅលើទឹក ដែលជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីភ័យខ្លាច និងទេវតាទីមួយ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលមួយ ដែលទ្រង់នឹងប្រទានសិរីល្អដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាមុន មុនពេលការជំនុំជម្រះនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យមកដល់។ ធាតុទាំងបីនៃទេវតាទាំងបី សុទ្ធតែមាននៅក្នុងខទីប្រាំពីរ ដ្បិតខទីប្រាំពីរ គឺជាខដំបូងក្នុងចំណោមខទាំងបី ដែលតំណាងឲ្យទេវតាទាំងបី។

ខទីដប់មួយផ្តល់នូវ «ការទ្រដេង» មួយ ដោយសក្ខីកម្មអូមេហ្គារបស់វាចំពោះសំឡេងអាល់ហ្វារបស់អាប់រ៉ាម និងប៉ូល។ សំឡេង «ដែលបានទ្រដេង» របស់ពួកគេរួមបញ្ចូលគ្នា ដើម្បីបង្ហាញទំនាយអំពីពេលវេលានៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយខទីដប់មួយបំពេញទំនាយនោះក្នុងនាមជាអូមេហ្គា ដោយកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលទំនាយដែលបញ្ចប់ដោយការដួលរលំរបស់ហាប៊ីឡូននៅឆ្នាំ 1798 ហើយដូច្នេះវាបម្រើជាគំរូនៃការដួលរលំរបស់ហាប៊ីឡូន នៅពេលមីកាអែលក្រោកឈរឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ នៅក្នុងខទីដប់មួយ យើងឃើញមានការទ្រដេងនៃព្យាការី និងរយៈពេលមួយដែលតំណាងឱ្យការដួលរលំពីរដងរបស់ហាប៊ីឡូន ដូច្នេះហើយតំណាងឱ្យសាររបស់ទេវតាទីពីរ ដែលបានប្រកាសថា «ហាប៊ីឡូនបានដួលរលំហើយ បានដួលរលំហើយ»។

ខណ្ឌទិប្រាំពីរ គឺជាសាររបស់ទេវតាទីមួយ ហើយខណ្ឌទីដប់មួយ គឺជាសាររបស់ទេវតាទីពីរ រីឯខណ្ឌទីដប់ពីរ ដែលជាដានីយ៉ែល 12*12 ឬដានីយ៉ែល 144 នោះ ស្តីអំពីការបែងចែករវាងអ្នកមានប្រាជ្ញា និងអ្នកល្ងង់ ដែលត្រូវបានសម្រេចក្នុងដំណើរការជំនុំជម្រះ ដែលបញ្ចប់ដោយការបង្ហាញចរិតលក្ខណៈនៅក្នុងវិបត្តិនៃការជំនុំជម្រះ។

ខណ្ឌទីដប់ពីរ គឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី ដែលកំណត់បង្ហាញថា
ពិភពលោកត្រូវបានបែងចែកជាមនុស្សពីរពួកយ៉ាងដូចម្តេច
ហើយភាគស្របគ្នានៃការពិពណ៌នាខាងក្រៅរបស់ទេវតាទីបីអំពីការបែងចែកនោះដដែល
គឺការបែងចែកខាងក្នុងរបស់ទេវតាទីបី ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងខណ្ឌទីដប់ពីរ។
ខណ្ឌទីប្រាំពីរ ទីដប់មួយ និងទីដប់ពីរ គឺជាសាររបស់ទេវតាទាំងបី
ហើយខណ្ឌទាំងនោះជាពន្លឺដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ។
ការបើកបង្ហាញនៃខណ្ឌទាំងបីនេះនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ស្របតាមវិវរណៈ
ជំពូកទីដប់។

ព្រះគ្រីស្ទជាទេវតាដ៏មានឥទ្ធិពល
ហើយក៏ជាសិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដានៅក្នុងជំពូកទីដប់ផងដែរ បានបន្លឺសំឡេងដូចជា
«សិង្ហ» ហើយសំឡេងគ្រហឹមរបស់ទ្រង់បានបង្កើតផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ
ដែលត្រូវបានបិទត្រាទុក ដូចជានៅក្នុងដានីយ៉ែលជំពូកទីដប់ដែរ។
ទាំងនេះជាបទគម្ពីរស្របគ្នា។ ដោយហេតុនេះឯង
អំឡុងពេលទាំងបីនៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ
ក៏ជាផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរនៃវិវរណៈជំពូកទីដប់ផងដែរ។

“ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ” គ្រាន់តែជាការបញ្ជាក់មួយទៀតអំពីព្រះគ្រីស្ទជា អាល់ហ្វា និង
អូមេហ្គា ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះនិមិត្តសញ្ញាសំខាន់នៃ “ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ” គឺថា
វាតំណាងឲ្យ “ការរៀបរាប់លំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍” ដែលបានកើតឡើងចាប់ពីឆ្នាំ 1798
រហូតដល់ 1844 ហើយត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតក្នុង “ព្រឹត្តិការណ៍អនាគត” ដែល
“នឹងត្រូវបង្ហាញតាមលំដាប់របស់វា”
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។ ដូច្នេះ “ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ”
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា; ដែលទ្រង់ក៏ជាការចាប់ផ្តើម
និងទីបញ្ចប់ផងដែរ; ជាដំបូង និងចុងក្រោយ; ជាគ្រឹះ និងព្រះវិហារ; ជាថ្មមុំ
និងថ្មកំពូល—ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ។

ពន្លឺនៃរយៈពេលនិមិត្តសញ្ញាទាំងបីនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ១២
ត្រូវតែស្របគ្នានឹងពន្លឺនៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ
ពីព្រោះវាជាបន្ទាត់ទំនាយតែមួយដូចគ្នា។ ក្នុងរយៈពេលទីមួយ
ព្រះគ្រីស្ទលើកដៃទាំងពីររបស់ទ្រង់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌
ដូចដែលទ្រង់ធ្វើដោយដៃមួយនៅក្នុងវិវរណៈ ១០។ នៅក្នុងវិវរណៈ ១០
ដៃរបស់ទ្រង់ក្លាយជានិមិត្តសញ្ញានៃថ្ងៃបញ្ចប់នៃការអនុវត្តនៃពេលវេលាទំនាយ
ដោយសម្គាល់ការផ្លាស់ប្តូរពីរយៈពេលពេលវេលាទំនាយទៅជារយៈពេលទំនាយប៉ុណ្ណោះ។
ការផ្លាស់ប្តូរនោះនៃក្បួនទំនាយសំខាន់ដែលពួកមីល្លើរាយបានប្រើ ត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូ
ទុកជាមុនដោយការផ្លាស់ប្តូរសំខាន់ពីតាមអក្សរទៅជាខាងវិញ្ញាណ
នៅក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

សាវកប៉ូលត្រូវបានលើកឡើងដើម្បីបង្កើតច្បាប់ទំនាយដ៏សំខាន់ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងខ្សែ
ស្រឡាយទំនាយរបស់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស។
នៅដើមដំបូងបំផុតនៃអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ
មានការបង្កើតច្បាប់ទំនាយដ៏សំខាន់មួយ
ដែលកំណត់និយមន័យសម្ពន្ធមេត្រីនោះឡើងវិញតែម្តង។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក
ការជាកូនរបស់អាប់រ៉ាហាំ គឺជាកូនរបស់អាប់រ៉ាហាំដោយសេចក្តីជំនឿ

មិនមែនដោយឈាមនោះទេ។ គោលការណ៍ទំនាយនោះត្រូវបានដាក់ឲ្យមានជាមូលដ្ឋានជ
ាចម្បងតាមរយៈបរិចសរសេររបស់ប៉ូល ដែលក្នុងការនេះ គាត់ជាគំរូនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង
វិវរណៈ ជំពូក ១០ ដោយផ្លាស់ប្ដូរ
និងបញ្ចប់ការអនុវត្តទំនាយអំពីពេលវេលានៅក្នុងឆ្នាំ 1844។

សញ្ញាសន្ធិសញ្ញាជាមួយមនុស្សជាតិ ត្រូវបានតំណាងដោយឥន្ទធនូ
ហើយនាវារបស់ណូអេ តំណាងឲ្យរយៈពេលមួយ មុន និងក្រោយទឹកជំនន់
ពេលដែលមិនទាន់មានប្រជាជនជ្រើសរើសណាមួយ
ដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅឡើយ។ ការហៅរបស់អប្រាហាំ
បានតំណាងឲ្យការផ្លាស់ប្តូរដ៏ធំ និងមានសារៈសំខាន់មួយ
ក្នុងទំនាក់ទំនងព្យាករណ៍របស់ព្រះជាមួយមនុស្សជាតិ។
សន្ធិសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយអប្រាហាំ បានតំណាងឲ្យការប្រែប្រួលដ៏សំខាន់មួយ
នៅក្នុងខ្សែប្រវត្តិសាស្ត្រសន្ធិសញ្ញា ហើយក្នុងការធ្វើដូច្នោះ
វាបានជារូបប្រៀបនៃការផ្លាស់ប្តូរដ៏ធំ ពីអក្សរតាមព្យញ្ជនៈ ទៅខាងវិញ្ញាណ
ក្នុងសម័យរបស់ប៉ុល ហើយពីការអនុវត្តតាមពេលវេលា
ទៅគ្មានការអនុវត្តតាមពេលវេលា នៅឆ្នាំ 1844។

ការផ្លាស់ប្តូរដំបូងក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយមនុស្សជាតិ
គឺសួនច្បារ ហើយការផ្លាស់ប្តូរដែលបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់នោះ
គឺការដាក់កម្រិតលើដើមជីវិត
ហើយវាក៏បានបង្កើតឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរនៃសម្លៀកបំពាក់ផងដែរ
គឺពីពន្លឺខាងវិញ្ញាណទៅជាស្បែកកូនចៀមពិតប្រាកដ។
ការផ្លាស់ប្តូរដ៏សំខាន់បន្ទាប់ទៀតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកិច្ចព្រមព្រៀងសញ្ញា
គឺទឹកជំនន់ ដែលណូអេតំណាងឲ្យ
ដូចដែលអាដាមបានតំណាងក្នុងការផ្លាស់ប្តូរដ៏សំខាន់ដំបូងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងសញ្ញា។
បន្ទាប់មក គឺការផ្លាស់ប្តូរទៅកាន់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសជាមួយអាប់រ៉ាម
ដែលនាំទៅដល់ម៉ូសេ អ្នកដែលណែនាំគោលការណ៍ទំនាយថា មួយថ្ងៃតំណាងឲ្យមួយឆ្នាំ។
គោលការណ៍នោះមានសុពលភាពរហូតដល់ឆ្នាំ 1844
នៅពេលដែលមានការផ្លាស់ប្តូរដ៏សំខាន់មួយទៀតនៃកិច្ចព្រមព្រៀងសញ្ញា។
នៅសម័យកាលដ៏មហិមាៗនៃប្រវត្តិសាស្ត្រកិច្ចព្រមព្រៀងសញ្ញា តែងតែមានការផ្លាស់
ប្តូរដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងគោលការណ៍ណាមួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
ការផ្លាស់ប្តូរនោះ ក្នុងអំឡុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មួយសែនបួនមឺនបួនពាន់ គឺថា
អាល់ហ្វា អូមេហ្គា គឺជាសេចក្តីពិត។ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា គឺជាគោលការណ៍ដែលថា ទីប
ញ្ចប់តែងតែត្រូវបានបង្ហាញដោយទីចាប់ផ្តើមនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
ភ្ជាប់ជាមួយគោលការណ៍អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គានោះ
គឺរចនាសម្ព័ន្ធបីផ្នែកនៃពាក្យហេប្រឺ “សេចក្តីពិត”។

ការផ្លាស់ប្ដូរព្យាករណ៍ដ៏សំខាន់ក្នុងអំឡុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមសំណល់
ត្រូវបានតំណាងដោយផ្ទាល់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសម្ពន្ធមេត្រីដ៏សំខាន់នីមួយៗ
ហើយដូចគ្នានេះផងដែរ នៅក្នុងខ្សែសេចក្ដីពិតផ្សេងៗទៀត។ «កូនសោ»
ដែលបានដាក់លើអេលីយ៉ាគីម ក្នុង អេសាយ 22:22
គឺជាកូនសោដដែលដែលបានប្រទានដល់ពេត្រុស នៅប៉ានីយ៉ុំ ក្នុង ម៉ាថាយ ជំពូក 16។
កូនសោនោះត្រូវបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំភីឡាឌែលភា ហើយវីល្លៀម មីឡើរ គឺជាអ្នកដែ

លបានទទួលកូនសោដលែអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ភ្ជាប់ទៅនឹងគោលការណ៍មួយចុងសែ្មមើមួយ ឆ្នាំយ៉ាងពិតប្រាកដ ដលែត្រូវបានកត់ត្រាដោយម៉ូសេក្នុងអំឡុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ម៉ូសេ ដលែជានិមិត្តរូបនបៃ្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកមីឡលើរាយ។ ការភ្ជាប់របស់មីឡលើរ ជាមួយព្យាករណ៍របស់ម៉ូសេ ត្រូវបានតំណាងដោយការភ្ជាប់របស់ប៉ុល ជាមួយព្យាករណ៍របស់អាប់រ៉ាម។ ហើយហតេុអ្វីបានជាមីឡលើរ មិនគួរភ្ជាប់ជាមួយម៉ូសេ? ការសង្គ្រោះរបស់ម៉ូសេក្នុងទូកមួយ បានភ្ជាប់ជាមួយការសង្គ្រោះរបស់ណូអេក្នុងទូកមួយ ដើម្បីចងសម្ពន្ធមត្រើទាំងពីរនោះជាមួយគ្នា។ ការផ្លាស់ប្ដូរនកៃារអនុវត្តព្យាករណ៍ ដលែចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងអដេនៃ បញ្ជាក់ថា ការបើកសម្ដងែដ៏សំខាន់មួយនពៃន្លឺព្យាករណ៍ ត្រូវបានកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងប្រវត្តិ សាស្ត្ររបស់ប្រជារាស្ត្រសម្ពន្ធមត្រើចុងក្រោយ គឺមួយសនែបួនមឺនបួនពាន់នាក់។ ខ្ញុំអះអាងថា ការផ្លាស់ប្ដូរព្យាករណ៍ដ៏សំខាន់នោះ ត្រូវបានតំណាងដោយផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ដលែភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់ជាមួយរយៈពលេទាំងបីក្នុង ដានីយ៉លែ ជំពូក 12 ហើយរឿងទាំងនេះ ត្រូវបានទទួលស្គាល់តប៉ែុណ្ណោះ នៅពលេអនុវត្តគោលការណ៍អាល់ហ្វា និងអូមហេ្គា លើការអនុវត្តខុសបែន្ទាត់លើខុសបែន្ទាត់ ដលែឈរលើចនាសម្ព័ន្ធសចេក្ដីពិតជាបីជំហាន។

ក្នុងខណ្ឌដលែស្ថិតនៅមុនការប្រកាសថា «ពលេវលោមិនមានទៀតទេ» ព្រះគ្រីស្ទបានណនៃាំអំពីផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ដលែដូចជាសចេក្ដីពិតនានាក្នុងដានីយ៉លែ ជំពូក ១២ ផងដរែ គឺត្រូវបានបិទត្រាទុក។ បរិបទសម្រាប់បុរសស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទសេឯកដលែលើកដទៃាំងពីរឡើងនៅក្នុងជំពូក ១២ គឺជាការបើកត្រាសៀវភៅរបស់ដានីយ៉លែ ហើយបរិបទសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជា សិង្ហ ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១០ គឺជាការបិទត្រាផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ។ បងស្រី វ៉ាយត៍ បានភ្ជាប់ការបិទត្រាផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ជាមួយនឹងការបិទត្រាសៀវភៅរបស់ដានីយ៉លែ។

> «បន្ទាប់ពីផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរនេះបានបញ្ចញេសំឡងេរបស់ពួកវា បញ្ញត្តិបានមកដល់យ៉ូហាន ដូចជាដល់ដានីយ៉លែ ទាក់ទងនឹងសៀវភៅតូចថា៖ ‹ចូរបិទត្រាសចេក្ដីទាំងនោះដលែផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរបានបញ្ចញេ។› សចេក្ដីទាំងនេះទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នាពលេអនាគត ដលែនឹងត្រូវបានបើកសម្ដងែតាមលំដាប់របស់វា។» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

សំឡងេផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ត្រូវបានកំណត់អត្ថន័យដោយវិវរណៈ ជំពូក ១០ និងដោយព្រះវិញ្ញាណនទៃំនាយ ព្រមទាំងដោយប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកមីល្លើរាយត៍ ចាប់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ដលែត្រូវបានធ្វើម្ដងទៀតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្ស មួយសនែសសែបួនពាន់នាក់។ ក្នុងអត្ថបទដដលែនោះ មានសចេក្ដីថ្លងែថា៖ «ពន្លឺពិសសេដលែបានប្រទានដល់យ៉ូហាន ហើយដលែត្រូវបានបង្ហាញក្នុងសំឡងេផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ គឺជាការរៀបរាប់អំពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដលែនឹងកើតឡើងក្រោមសាររបស់ទវេតាទីមួយ និងទីពីរ។ មិនមនែជាការល្អបំផុតសម្រាប់ប្រជាជនឲ្យដឹងអំពីការទាំងនេះទេ ពីព្រោះសចេក្ដីជំនឿរបស់ពួកគត្រេូវតហែនសាកល្បងជាចាំបាច់។ តាមលំដាប់របស់ព្រះ សចេក្ដីពិតដ៏អស្ចារ្យបំផុត និងកាន់តជ្រែាលជ្រៅ នឹងត្រូវបានប្រកាស»។ ពួកមីល្លើរាយត៍មិនបានយល់ថា

ពួកគេនឹងត្រូវប្រឈមមុខនឹងការខកចិត្តពីរដងនោះឡើយ ដ្បិតការខ្វះការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីសាកល្បងពួកគេ។ ពួកមីល្លើរ៉ាយត៍ក៏មិនបានសង្ស័យអំពី «សេចក្តីពិតដែលកាន់តែជ្រាលជ្រៅ» ណាមួយដែរ ពោលគឺ ពួកគេមិនបានរំពឹងទុក «ការផ្លាស់ប្តូរព្យាករណ៍ដ៏សំខាន់» ណាមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសន្ធិសញ្ញានោះឡើយ។

ទោះបីជា «វាមិនមែនជាការល្អបំផុតសម្រាប់» ប្រជាជនមីល្លើរ៉ាយ «ឲ្យដឹងអំពីរឿងទាំងនេះ» ក៏ដោយ ក្រុមមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ត្រូវបានសាកល្បងដោយប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នា ប៉ុន្តែមិនមែនដោយការយល់ខុសអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រនោះដោយឥតចេតនាទេ គឺដោយការមិនយល់អំពីប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ ដែលអ្នកត្រូវបានទាមទារឲ្យដឹង។ នេះគឺជាការសាកល្បងដូចគ្នា គ្រាន់តែបញ្ច្រាសប៉ុណ្ណោះ។ យ៉ូហាន ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១០ ជាមុនគេ និងសំខាន់ជាងគេ តំណាងឲ្យក្រុមមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយតែជាលំដាប់ទីពីរប៉ុណ្ណោះ តំណាងឲ្យចលនាមីល្លើរ៉ាយនៃទេវតាទីមួយ និងទីពីរ។ ការនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ នៅពេលដែលអ្នកឃើញថា យ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ជាមុនអំពីការបរិភោគសៀវភៅតូចនោះរបស់គាត់ថា វានឹងផ្អែម ហើយបន្ទាប់មកជូរចត់។ វាមិនមែនជាការល្អបំផុតសម្រាប់ពួកមីល្លើរ៉ាយឲ្យដឹងថា នោះមានន័យដូចម្តេចទេ ប៉ុន្តែយ៉ូហានតំណាងឲ្យប្រជាជនមួយក្រុម ដែលដឹងជាមុនអំពីអ្វីដែលកើតឡើង នៅពេលពួកមីល្លើរ៉ាយបានបរិភោគសៀវភៅតូចនោះ។

> ខ្ញុំក៏បានទៅឯទេវតានោះ ហើយនិយាយទៅកាន់លោកថា សូមប្រទានសៀវភៅតូចនោះមកខ្ញុំ។ លោកក៏និយាយមកខ្ញុំថា ចូរយកវា ហើយបរិភោគវាទៅ; វានឹងធ្វើឲ្យពោះអ្នកជូរចត់ ប៉ុន្តែនៅក្នុងមាត់អ្នក វានឹងផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ។ ខ្ញុំក៏បានយកសៀវភៅតូចនោះចេញពីដៃទេវតា ហើយបរិភោគវា; នៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ ហើយកាលណាខ្ញុំបានបរិភោគវារួចហើយ ពោះខ្ញុំក៏ជូរចត់។វិវរណៈ 10:9, 10។

យ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ជាមុនអំពីបទពិសោធន៍ផ្អែមល្វីងនៃឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ដែលជាប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកទីដប់។ បទពិសោធន៍នោះ ដែលត្រូវបានតំណាងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងខទីប្រាំបួន និងខទីដប់ ក៏ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់លាស់ផងដែរនៅក្នុងខទីពីរដល់ខទីបួន។

> ហើយនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ មានសៀវភៅតូចមួយដែលបានបើករួចហើយ; ទ្រង់បានដាក់ព្រះបាទស្តាំលើសមុទ្រ ហើយព្រះបាទឆ្វេងលើផែនដី។ ហើយទ្រង់បានស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំង ដូចសត្វតោគំហក; ហើយកាលទ្រង់បានស្រែករួច ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរបានបន្លឺសំឡេងរបស់វា។ ហើយកាលផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរបានបន្លឺសំឡេងរបស់វារួច ខ្ញុំហៀបនឹងសរសេរ; តែខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយពីស្ថានសួគ៌ និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ចូរបិទត្រាសេចក្តីទាំងនោះដែលផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរបានបន្លឺ ហើយកុំសរសេរវាឡើយ»។វិវរណៈ 10:2–4។

«ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ» តំណាងឲ្យ «ការរៀបរាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍» ដែលនឹងកើតឡើងក្រោមទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ហើយក៏តំណាងឲ្យ «ព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ដែលនឹងត្រូវបើកសម្តែងតាមលំដាប់របស់វា» ផងដែរ។

«ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ» តំណាងឲ្យសេចក្តីពិតដែលថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកមីល្លើរាយត៍ត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានបើកត្រាននៅពេលចុងបញ្ចប់ក្នុងឆ្នាំ 1798 និងតទៅមុខ តំណាងឲ្យការបើកត្រានសេចក្តីពិតនៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់ប្រជារាស្ត្រព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 10 ស្របគ្នានឹងព្រះយេស៊ូវនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក 12។ នៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងពីរនេះ ការបោះត្រា និងការបើកត្រានសេចក្តីពិតសម្រាប់ការសាកល្បងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ត្រូវបានបង្ហាញឡើង។

មានអ្នកខ្លះអាចជជែកថា ព្រះយេស៊ូវកំពុងមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងខទីប្រាំពីរ ប៉ុន្តែកាព្រីយ៉ែលកំពុងនិយាយទៅកាន់ដានីយ៉ែលនៅក្នុងខទីដប់មួយ និងដប់ពីរ ប៉ុន្តែវាក៏អាចយល់បានផងដែរថា ព្រះយេស៊ូវកំពុងមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងអត្ថបទទាំងបី។ មិនថាខាងណានៃបញ្ហានេះក៏ដោយ គឺជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈដានីយ៉ែល ហើយរយៈពេលព្យាករណ៍ទាំងបីនៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានដាក់បង្ហាញរយៈពេលទាំងបីនេះក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត។ រយៈពេលទាំងបីត្រូវបានបិទត្រាទុកទាំងអស់ ធ្វើឲ្យវាក្លាយជានិមិត្តសញ្ញាបីផ្នែកតែមួយ។

ខទី៧ សំដៅទៅលើការបញ្ចប់នៃអច្ឆរិយការណ៍ទាំងឡាយ ដោយកំណត់អំពីព្រះរាជកិច្ចចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត ខណៈដែលទ្រង់លុបបំបាត់អំពើបាបរបស់មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយបោះត្រាពួកគេ។ ខទីមួយកំណត់អត្តសញ្ញាណ “អច្ឆរិយការណ៍” ទាំងនោះ ហើយខចុងក្រោយនៃបើខនេះក៏កំណត់អត្តសញ្ញាណ “អច្ឆរិយការណ៍” ទាំងនោះផងដែរ ថាជាអ្នកដែលមានព្រះពរ ដោយសារបានរង់ចាំ និងបានជួបប្រទះការខកចិត្តលើកដំបូង។ រយៈពេលនៅកណ្ដាលកំណត់អំពីការបះបោររបស់មនុស្សជាតិ ក្នុងអំឡុងវិបត្តិនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ខណៈដែលក៏កំណត់អំពីរយៈពេលដែលនាំទៅដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ថាជារយៈពេលនៃការរៀបចំសម្រាប់មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់។ ខទាំងអស់កំពុងកំណត់ដោយផ្ទាល់អំពី “អ្វីដែលនឹងកើតមាន” ដល់ប្រជាជនរបស់ដានីយ៉ែល “នៅថ្ងៃចុងក្រោយ”។ ខទាំងបីសុទ្ធតែនិយាយអំពីប្រធានបទនៃការបរិសុទ្ធនៃមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់។ រយៈពេលទីមួយស្របគ្នានឹងរយៈពេលទីបី ហើយរយៈពេលកណ្ដាលតំណាងឲ្យការបះបោររបស់ពិភពលោកទាំងមូល ខណៈដែលពួកគេកំពុងដង្ហែទៅកាន់អើម៉ាគេដូន។

ប្រសិនបើរយៈពេលទាំងបីនោះក៏ជាផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរដែរ នោះខទាំងបីនោះត្រូវតែកំណត់អត្តសញ្ញាណ «ព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ដែលនឹងត្រូវបាន [បើកសម្ដែង] តាមលំដាប់របស់វា» ហើយ «ព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត» ទាំងនោះនឹងស្របគ្នានឹង «ការរៀបរាប់បញ្ជាក់អំពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងក្រោមទេវតាទីមួយ និងទីពីរ» ចាប់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844។ មានសេចក្ដីពិតជាច្រើនដែលចលនានេះបានទទួលយក

ដែលខុសប្លែកយ៉ាងច្បាស់ពីការយល់ដឹងរបស់អ្នកត្រួសត្រាយ
ប៉ុន្តែសេចក្ដីពិតទាំងអស់នោះស្របតាមការយល់ដឹងរបស់អ្នកត្រួសត្រាយ។
មានការផ្លាស់ប្ដូរខាងទំនាយដ៏សំខាន់មួយពីក្រុម Millerites មកដល់បច្ចុប្បន្ន។
គោលការណ៍មួយថ្ងៃស្មើមួយឆ្នាំ គឺជាឧទាហរណ៍បុរាណដ៏ច្បាស់បំផុត
ប៉ុន្តែនៅមានអ្វីផ្សេងទៀត។ ឧទាហរណ៍មួយនៃការផ្លាស់ប្ដូរខាងទំនាយដ៏សំខាន់
ត្រូវបានតំណាងឡើងនៅក្នុងការទាក់ទងនឹងផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ។

ក្រោយពីយ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់នៅក្នុងខចុងក្រោយនៃជំពូកទីដប់ថា
គាត់ត្រូវតែទាយទំនាយម្ដងទៀត ដោយដូច្នេះបានបញ្ជាក់ថា
ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃជំពូកទីដប់តំណាងទាំងចលនារបស់ពួកមីឡឺរ៉ាយត៍
និងមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់ នោះគាត់ត្រូវបានប្រគល់ដំបងមួយដើម្បីវាស់ព្រះវិហារ
ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យទុកចោលទីធ្លាខាងក្រៅ។

> ហើយគេបានប្រទានឲ្យខ្ញុំនូវដើមត្រែងមួយ ដូចជាដំបងមួយ; ហើយទេវតាបានឈរ
> យាងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយវាស់ព្រះវិហាររបស់ព្រះ និងអាសនៈ
> ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំនៅក្នុងនោះផង។ ប៉ុន្តែ
> ទីលានដែលនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ នោះចូរទុកចោល មិនត្រូវវាស់វាទេ;
> ដ្បិតវាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាសន៍ដទៃហើយ: ហើយទីក្រុងបរិសុទ្ធ
> នោះពួកគេនឹងជាន់ឈ្លីនៅក្រោមជើងអស់រយៈពេលសែសិបពីរខែ»។ វិវរណៈ 11:1, 2

នៅពេលវាស់ព្រះវិហារនៅក្រោយឆ្នាំ 1844 យ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ឲ្យទុកសាសន៍ដទៃចេញ
ដែលត្រូវបានតំណាងថាជាទីលានខាងក្រៅ។ គំនូរប្រៀបប្រដូចនេះនៅឆ្នាំ 1844
កំពុងបញ្ជាក់ថា ព្រះបានជ្រើសរើសកូនក្រមុំសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីមួយទើបតែថ្មីៗ
ហើយបន្ទាប់មកក៏មានការបែងចែកមួយត្រូវបានធ្វើឡើងរវាងកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់
និងទីលានខាងក្រៅ។ បងស្រីវ៉ាយត៍ បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា
ទីលានខាងក្រៅតំណាងឲ្យសាសន៍ដទៃ
ហើយព្រះវិហារជាប្រជាជនដែលព្រះបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ គ្រាន់តែអានជំពូក “The Outer Court” ក្នុងសៀវភៅ The Desire of Ages ប៉ុណ្ណោះ។

យ៉ូហានកំពុងបង្ហាញអំពីក្រុមមិល្លើរ៉ាយត៍
ដែលទើបតែបានក្លាយជារាស្ត្រដែលព្រះបានជ្រើសរើសនៅឆ្នាំ 1844។
ការបែងចែកមួយត្រូវបានដាក់ឡើងរវាងក្រុមមិល្លើរ៉ាយត៍
ដែលទើបតែបានជួបប្រទះសារដ៏ផ្អែមល្ហែម
និងពិភពគ្រីស្ទានទាំងមូលដែលគ្រាន់តែអះអាងជំនឿ ដែលតំណាងជាសាសន៍ដទៃ។

គ្រឹះត្រូវបានដាក់ចាប់ពីឆ្នាំ 1840 រហូតដល់ការខកចិត្តដំបូង
ហើយព្រះវិហារត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការប្រកាសសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រ។
បន្ទាប់មក ការខកចិត្តដ៏ធំបានមកដល់ ហើយយ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ឲ្យក្រោកឡើង
ហើយវាស់វែង ប៉ុន្តែត្រូវទុកសាសន៍ដទៃចោល។
យ៉ូហានកំពុងបង្ហាញអំពីការបើកចំហនៃការជំនុំជម្រះ ហើយដោយហេតុនេះឯង
ការបំផុសគំនិតបានអនុវត្តការវាស់វែងរបស់យ៉ូហាននៅក្នុងខទាំងនោះ
ជានិមិត្តសញ្ញានៃការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កេត។
អ្វីដែលយើងទើបតែបានបង្ហាញអំពីយ៉ូហានជានិមិត្តសញ្ញានៃការវាស់វែង
គឺស្របតាមការយល់ដឹងអាដ្វេនទីស្ទទូទៅ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចលនានេះ

មានការផ្លាស់ប្ដូរដ៏សំខាន់មួយក្នុងការយល់អំពីនិមិត្តសញ្ញានេះ។

ស្របតាមការយល់ដឹងរបស់ពួក Millerite យើងបានមកដល់ការយល់ឃើញថា
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួក Millerite
ដូចដែលបានតំណាងដោយយ៉ូហាននៅក្នុងជំពូកទីដប់
នោះក៏មានការព្យាករណ៍អំពីចលនាមួយស្របគ្នាផងដែរ
ដែលនឹងក្លាយទៅជាពួកមួយរយសែសិបបួនពាន់នាក់។ យើងបានទទួលស្គាល់ថា
ប្រសិនបើអ្នកយករង្វាស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ Millerite
ហើយដកចេញពេលវេលារបស់សាសន៍ដទៃ នោះអ្នកអាចឃើញព្រះវិហារដដែលនោះ
ដែលយ៉ូហានកំពុងវាស់វែង។

យើងបានមកឃើញថា ទំនាយពេលវេលា ២៥២០ ឆ្នាំ មួយបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798
ហើយមួយទៀតនៅឆ្នាំ 1844 ដូច្នេះបានបង្ហាញអំពីរយៈពេលសែសិបប្រាំមួយឆ្នាំ
ដែលក្នុងរយៈពេលនោះ ព្រះគ្រីស្ទបានសាងសង់ព្រះវិហារមីល្លើរីត។
យ៉ូហានបានកំណត់ទីលានខាងក្រៅថាជាសាសន៍ដទៃ ហើយមាន «គ្រាសម័យរបស់សាសន៍ដទៃ»
មួយក្នុងន័យទំនាយ។

> ពួកគេនឹងដួលរលំដោយមុខដាវ
> ហើយនឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្លើយសឹកក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់;
> ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី
> រហូតដល់គ្រាកាលរបស់សាសន៍ដទៃបានបំពេញគ្រប់លេញ។ លូកា 21:24។

«រយៈពេល» នៃសាសន៍ដទៃ គឺជាពហុវចនៈ ហើយតំណាងឲ្យរយៈពេលពីរ
ដែលទាំងអ៊ីស្រាអែលតាមសាច់ឈាម និងអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ ត្រូវបានជាន់ឈ្លី។
ការជាន់ឈ្លីលើកចុងក្រោយក្នុងចំណោមការជាន់ឈ្លីទាំងពីរ
គឺការជាន់ឈ្លីដោយសាសនាមិនជឿព្រះ បន្ទាប់មកដោយអំណាចសម្តេចប៉ាប
បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ ទោះបីជាមានអ្វីដែលគេអាចអះអាងក៏ដោយ
«រយៈពេលនៃសាសន៍ដទៃ» បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798
ជាមួយនឹងការមកដល់របស់ទេវតាទីមួយ។ យ៉ូហានត្រូវចាប់ផ្តើមវាស់នៅឆ្នាំ 1798
ហើយមិនមែនមុននោះឡើយ។ គាត់ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រឆ្នាំ 1844
ដូច្នេះ ការលះបង់រយៈពេលដែលបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 គឺជាការលះបង់ទីធ្លាខាងក្រៅ
ហើយដោយធ្វើដូច្នេះ អ្នកបង្ហាញឲ្យឃើញរយៈពេលសែសិបប្រាំមួយឆ្នាំ
ដែលព្រះវិហាររបស់ពួក Millerite
ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងដោយអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីសញ្ញា។
សេចក្តីពិតជាច្រើនដែលពាក់ព័ន្ធ ត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីការអនុវត្តនេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែប្រើការនេះជាឧទាហរណ៍នៃពន្លឺដែលខុសពីការយល់ដឹងរបស់អ្នកត្រួសត្រាយ
ប៉ុន្តែវាជាពន្លឺដែលមិនផ្ទុយនឹងសេចក្តីពិតដើមឡើយ ទោះជាយ៉ាងណា
វាមិនអនុវត្តពេលវេលាទៀតទេ។

សេចក្តីពិតពិសេសនោះត្រូវបានទទួលស្គាល់មុនថ្ងៃទី ១១ កញ្ញា
ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្កើតឲ្យឫសជ្រៅយ៉ាងពិតប្រាកដក្រោយថ្ងៃទី ១១ កញ្ញា។
សេចក្តីពិតអំពីយ៉ូហានកំពុងវាស់ព្រះវិហារ មិនអាចបំបែកចេញពីផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរបានទេ
ព្រោះវាជាអត្ថបទដដែលនោះឯង។
មានសេចក្តីពិតមួយអំពីការអនុវត្តនៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ

ដែលត្រូវបានបិទត្រាទុករហូតដល់អំឡុងពេលដែល "ការអស្ចារ្យ" នៃដានីយ៉ែល ជំពូក ១២ ត្រូវបានសម្រេច។ ការអនុវត្តនៃ "ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ" ដែលត្រូវបានបើកត្រាក្រោយខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ ស្របគ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ឬគួរនិយាយថា វាបំពេញបន្ថែមដល់ខទាំងបីនៃដានីយ៉ែល ១២ ដោយរបៀបមួយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

អ្នកស្រី វ៉ាយត៍ ប្រើពាក្យ complement មិនមែនពាក្យ compliment ទេ ដើម្បីពិពណ៌នាអំពីទំនាក់ទំនងរវាងសៀវភៅដានីយ៉ែល និងវិវរណៈ។ ពាក្យ complement ដែលមានន័យថា «នាំឲ្យដល់ភាពគ្រប់លក្ខណ៍» គឺជាអ្វីដែលសៀវភៅទំនាយទាំងពីរនេះធ្វើចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ នៅពេលត្រូវបានបើកត្រានៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១២ បន្ទាប់ពីខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ នាំសារដែលមាននៅទីនោះឲ្យដល់ភាពគ្រប់លក្ខណ៍។ អ្វីដែលបើកឲ្យផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរនោះឡើង គឺគោលការណ៍នៃ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា ភ្ជាប់ជាមួយនឹងរចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត។

«សម័យ» របស់សាសន៍ដទៃបានសម្រេចពេញលេញនៅឆ្នាំ 1798 ហើយវាតំណាងឲ្យរយៈពេលពីរនៃ 1260 ឆ្នាំ ដែលក្នុងនោះសាសនាពហុព្រះ និងបន្ទាប់មកអំណាចសម្តេចប៉ាបបានជាន់ឈ្លីទីសក្ការៈ និងកងទ័ព។ នៅពេលវាស់ព្រះវិហារ យើងត្រូវទុកឲ្យនៅក្រៅទីធ្លា ហើយទីធ្លានោះលាតសន្ធឹងរហូតដល់ឆ្នាំ 1798 ប៉ុន្តែក្រោយឆ្នាំ 1844 ពេលវេលាមិនមានទៀតឡើយ។ សព្វថ្ងៃនេះ 1260 ឆ្នាំគ្រាន់តែតំណាងឲ្យរយៈពេលមួយដែលកំណត់ភាពខុសគ្នារវាងព្រះវិហារ និងទីធ្លាប៉ុណ្ណោះ។ ដោយហេតុនេះ ការជាន់ឈ្លីត្រូវបានសម្រេចចាប់ពីថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 រហូតដល់ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023។ ការវាស់ព្រះវិហារនៅសព្វថ្ងៃនេះ ដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ ដែលតំណាងឲ្យការកំណត់ព្រំដែននៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងក្រោមសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ នោះគឺជាកិច្ចការដែលបានប្រគល់ឲ្យយ៉ូហាន។ «កិច្ចការដ៏ធំរបស់យើង» គឺ «បញ្ចូលបញ្ចូលគ្នា» សាររបស់ទេវតាទាំងបី ដូច្នេះហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណកិច្ចការព្យាករណ៍មួយ ដែលមិនធ្លាប់បានធ្វើក្នុងប្រវត្តិសញ្ញាសម្ពន្ធមុនៗ ហើយសូម្បីតែឡូវនេះក៏កម្រត្រូវបានធ្វើណាស់។ នៅពេលយើងទុកទីធ្លាចោល ដែលតំណាងឲ្យសម័យរបស់សាសន៍ដទៃ នោះយើងកំពុងទុកចោល 1260 ឆ្នាំនៃការបៀតបៀនដោយអំណាចសម្តេចប៉ាប ដែលបានបញ្ចប់នៅពេលចុងបញ្ចប់ក្នុងឆ្នាំ 1798។

ព្រះវិហារដែលត្រូវបានសង់ឡើងអស់រយៈពេលសែសិបប្រាំមួយឆ្នាំក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីល្លឺរ៉ាយត៍ បញ្ជាក់អំពីព្រះវិហារមួយដែលត្រូវបានសង់ឡើងចាប់ពីខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២៣ រហូតដល់មុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យបន្តិច។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះគឺជារយៈពេលនៃផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ «ព្រឹត្តិការណ៍អនាគត» ដែល «នឹងត្រូវ» មិនមែនប្រហែលជានឹងត្រូវទេ «បើកសម្ដែងតាមលំដាប់របស់វា»។

នៅពេលយើងបញ្ចូលប្រវត្តិនៃទេវតាទីមួយជាមួយនឹងប្រវត្តិនៃទេវតាទីពីរ យើងឃើញថា ប្រវត្តិនោះចាប់ផ្តើមដោយការខកចិត្តអាល់ហ្វា ហើយបញ្ចប់ដោយការខកចិត្តអូមេហ្គា។

នៅពេលយើងតម្រឹមសញ្ញាសម្គាល់ព្យាករណ៍ក្នុងប្រវត្តិនៃទេវតាទីមួយចាប់ពីឆ្នាំ 1840 រហូតដល់ថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់របស់ទេវតាទីពីរ ដែលបានមកដល់នៅពេលនោះ ហើយបន្តរហូតដល់ការមកដល់នៃទេវតាទីបីនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844—នោះយើងមានរយៈពេលពីរ ដែលទាំងពីរចាប់ផ្តើម និងបញ្ចប់ដោយការមកដល់នៃទេវតាមួយ។ ប្រវត្តិពីទេវតាទីមួយដល់ទេវតាទីពីរ បង្ហាញជាគំរូនៃប្រវត្តិពីទេវតាទីពីរដល់ទេវតាទីបី។

សាក្សីព្យាករណ៍មួយដែលបញ្ជាក់ថា នេះជាការអនុវត្តដែលត្រឹមត្រូវ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គានៃការអនុវត្តនោះ។ បន្ទាត់ស្របគ្នាពីរដែលត្រូវបានអនុវត្តរួមគ្នា ហើយការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃបន្ទាត់ទាំងពីរ កំណត់អត្តសញ្ញាណការមកដល់របស់ទេវតាម្នាក់។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ចូលគ្នា បន្ទាត់លើបន្ទាត់ ជាមួយគ្នា ទៅជាបន្ទាត់តែមួយ ការចាប់ផ្តើមសម្គាល់ការខកចិត្តលើកទីមួយ ហើយការបញ្ចប់សម្គាល់ការខកចិត្តដ៏ធំ។ ភស្តុតាងបន្ថែមមួយទៀតត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងគោលការណ៍នៃអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ដែលកំណត់ថា ចុងបញ្ចប់ធំជាងការចាប់ផ្តើម។ ការខកចិត្តអាល់ហ្វាមួយ ដែលបញ្ចប់ដោយការខកចិត្តអូមេហ្គាដ៏ធំ កំណត់អត្តសញ្ញាណធាតុតូច និងធាតុធំនៃអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា។

នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 (ការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ ដែលនាំទៅកាន់ការមកដល់របស់ទេវតាទីបីនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844) ហើយបន្ទាប់មកយើងក៏ចាប់ផ្តើមខ្សែទីពីរនៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ដែលបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 នោះយើងឃើញថា ការខកចិត្តនៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 គឺទាំងអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គានៃខ្សែព្យាករណ៍ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបញ្ចូលគ្នានូវខ្សែព្យាករណ៍របស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ។

នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលនោះ អ្នកមានទេវតាទីបីមកដល់ជាមួយនឹងទេវតាទីពីរ ដូច្នេះជានិមិត្តរូបនៃ 9/11 និងសំឡេងទាំងពីររបស់ទេវតាដ៏មានអំណាចនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកទីដប់ប្រាំបី។ សំឡេងទាំងពីរនោះគឺជាសាររបស់ទេវតាទីពីរ និងទេវតាទីបីទាំងពីរ ហើយទេវតាទាំងពីរនោះបានប៉ះគ្នានៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ហើយពួកវាជួបគ្នាម្ដងទៀតនៅពេលដែលប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងពីរត្រូវបាននាំមករួមគ្នាជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់។ នៅពេលនាំមករួមគ្នាតាមរបៀបនេះ ពួកវាតំណាងឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្រចាប់ពីការខកចិត្តលើកទីមួយរហូតដល់ការខកចិត្តដ៏ធំ ហើយសញ្ញាសម្គាល់នៅកណ្ដាលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ ក្នុងសម័យរបស់ពួក Millerites គឺជាកិច្ចប្រជុំជំរំ Exeter ដែលនៅទីនោះ អ្នកថ្វាយបង្គំពីរក្រុមត្រូវបានសម្ដែងឲ្យឃើញ ដោយតំណាងឲ្យការបះបោររបស់ស្ត្រីព្រហ្មចារីល្ងង់នៅក្នុងពាក្យប្រៀបប្រដូចនោះ ហើយកំណត់សញ្ញាសម្គាល់កណ្ដាលថាជាការបះបោរ។

ផ្គរលាន់ទាំងប្រាំពីរ តំណាងឲ្យប្រវត្តិនៃសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ ដែលបានរួមបញ្ចូលគ្នា ជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់ ហើយដោយហេតុនោះ វាបញ្ជាក់អំពីប្រវត្តិមួយ ចាប់ពីការខកចិត្តលើកទីមួយ រហូតដល់ការខកចិត្តដ៏ធំ

ក្នុងប្រវត្តិនៃមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។
ការយល់ដឹងអំពីអ្វីដែលប្រវត្តិនោះតំណាងឲ្យតាមទំនាយ
ស្របគ្នាដូចគ្នាទាំងស្រុងជាមួយនឹងសារដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ១២ ថា
ត្រូវបានបិទត្រាទុក រហូតដល់ពេលវេលានៃចុងបញ្ចប់។

យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់
ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងទុកផ្នែកនៃនិមិត្តចុងក្រោយរបស់ដានីយ៉ែល ដែលនិយាយតែអំពីរូបភាពប
ង្ហាញរបស់ដានីយ៉ែលអំពីប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ។ សូមកត់សម្គាល់
ក្នុងបរិបទនៃក្បួន «ការលើកឡើងជាលើកដំបូង» ថា នៅក្នុងខទីមួយ
ដានីយ៉ែលស្ថិតនៅក្នុងក្រុមមួយដែលយល់អំពីនិមិត្តនោះ។
អ្វីដំបូងបំផុតដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងនិមិត្ត
គឺជារូបភាពបង្ហាញអំពីដានីយ៉ែលជាអ្នកប្រាជ្ញដែលយល់ ហើយខទាំងប្រាំបួនចុងក្រោយ
សុទ្ធតែនិយាយអំពីអ្នកប្រាជ្ញដែលយល់ នៅថ្ងៃទីម្ភៃពីរ។

នៅឆ្នាំទីបីនៃស៊ីរូស ស្តេចនៃពែរ្ស
មានសេចក្តីមួយត្រូវបានបើកសម្តែងដល់ដានីយ៉ែល ដែលមានឈ្មោះហៅថា
បេលតេសាស្សារ; ហើយសេចក្តីនោះជាសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែពេលកំណត់នោះយូរណាស់:
ហើយគាត់បានយល់អំពីសេចក្តីនោះ ហើយមានការយល់ដឹងអំពីនិមិត្ត។

នៅគ្រានោះ ខ្ញុំ ដានីយ៉ែល កំពុងកាន់ទុក្ខអស់រយៈពេលបីសប្ដាហ៍ពេញ។
ខ្ញុំមិនបានបរិភោគអាហារឆ្ងាញ់ណាមួយទេ ក៏សាច់
ឬស្រាក៏មិនបានចូលក្នុងមាត់ខ្ញុំដែរ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានលាបខ្លួនទាល់តែសោះ
រហូតដល់បីសប្ដាហ៍ពេញបានកន្លងផុតទៅ។ នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួន នៃខែទីមួយ
ខណៈដែលខ្ញុំនៅក្បែរទន្លេធំ គឺទន្លេហ៊ីដេកែល នោះខ្ញុំក៏លើកភ្នែកមើល
ហើយមើលចុះ មើល៕

មនុស្សម្នាក់ពាក់សម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក
ហើយចង្កេះរបស់លោកត្រូវបានក្រវាត់ដោយមាសល្អនៃអ៊ូផាស។
រូបកាយរបស់លោកក៏ដូចជាត្បូងបេរីល មុខរបស់លោកដូចជារូបរាងនៃផ្លេកបន្ទោរ
ភ្នែករបស់លោកដូចជាចង្កៀងភ្លើង
ដៃនិងជើងរបស់លោកមានពណ៌ដូចជាលង្ហិនខាត់រលោង
ហើយសំឡេងនៃពាក្យរបស់លោកដូចជាសំឡេងរបស់មហាជន។

ហើយខ្ញុំ ដានីយ៉ែល តែឯង បានឃើញនិមិត្តនេះ ដ្បិតមនុស្សដែលនៅជាមួយខ្ញុំ
មិនបានឃើញនិមិត្តនោះទេ។ ប៉ុន្តែការញ័រដ៏ខ្លាំងមួយ បានធ្លាក់លើពួកគេ
ដល់ថ្នាក់ពួកគេរត់គេចទៅលាក់ខ្លួន។ ហេតុនេះ ខ្ញុំត្រូវបានទុកឲ្យនៅតែឯង
ហើយបានឃើញនិមិត្តដ៏អស្ចារ្យនេះ
ហើយកម្លាំងគ្មានសល់នៅក្នុងខ្ញុំទៀតឡើយ
ដ្បិតសម្រស់របស់ខ្ញុំបានប្រែក្លាយនៅក្នុងខ្ញុំទៅជាការខូចខាត
ហើយខ្ញុំគ្មានកម្លាំងសល់ទៀតឡើយ។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានឮសំឡេងនៃពាក្យរបស់ទ្រង់;
ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំបានឮសំឡេងនៃពាក្យរបស់ទ្រង់
នោះខ្ញុំក៏សន្លប់ដេកលង់មុខចុះដល់ដី ដោយមុខរបស់ខ្ញុំបែរទៅរកដី។ ហើយមើល៍
មានដៃមួយបានប៉ះខ្ញុំ ដែលបានលើកខ្ញុំឲ្យស្ថិតលើជង្គង់
និងលើបាតដៃរបស់ខ្ញុំ។ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា,

ឱ ដានីយ៉ែល អើយ ជាមនុស្សជាទីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង
ចូរយល់ពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយមកកាន់អ្នក ហើយចូរឈរត្រង់ឡើង ដ្បិតឥឡូវនេះ
ខ្ញុំត្រូវបានចាត់ឲ្យមករកអ្នក។

ហើយកាលដែលគាត់បាននិយាយពាក្យនេះមកកាន់ខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ឈរដោយញ័ររន្ធត់។
បន្ទាប់មកគាត់មានប្រសាសន៍មកកាន់ខ្ញុំថា៖

កុំភ័យខ្លាចឡើយ ដានីយ៉ែល៖ ដ្បិតតាំងពីថ្ងៃដំបូងដែលអ្នកបានដាក់ចិត្តឲ្យយល់
ហើយបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះនៃអ្នក ពាក្យរបស់អ្នកបានត្រូវឮហើយ
ហើយខ្ញុំបានមកដោយព្រោះពាក្យរបស់អ្នក។
ប៉ុន្តែមេដឹកនាំនៃនគរពែរ្សបានទប់ទល់នឹងខ្ញុំអស់រយៈពេលម្ភៃមួយថ្ងៃ។ ប៉ុន្តែ
មើល៍ មីកាអែល ដែលជាម្នាក់ក្នុងចំណោមមេដឹកនាំធំៗ បានមកជួយខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំបានស្នាក់នៅទីនោះជាមួយនឹងស្តេចទាំងឡាយនៃពែរ្ស។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានមក
ដើម្បីឲ្យអ្នកយល់អំពីអ្វីៗដែលនឹងកើតដល់ប្រជាជនរបស់អ្នកនៅគ្រាចុងក្រោយ
ដ្បិតនិមិត្តនេះនៅសម្រាប់ថ្ងៃដ៏ច្រើនទៀត។

ហើយកាលដែលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលពាក្យទាំងនោះមកកាន់ខ្ញុំហើយ
ខ្ញុំក៏បែរមុខចុះទៅដី ហើយក្លាយជាមនុស្សស្ងៀម។ ហើយមើល៍
មានម្នាក់ដែលមានសណ្ឋានដូចជាបុត្រានៃមនុស្ស បានប៉ះបបូរមាត់ខ្ញុំ;
នោះខ្ញុំក៏បើកមាត់និយាយ ហើយទូលទៅកាន់អ្នកដែលឈរនៅមុខខ្ញុំថា៖

ឱព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំអើយ ដោយសារនិមិត្តនោះ
សេចក្ដីវេទនារបស់ទូលបង្គំបានត្រឡប់មកលើទូលបង្គំ
ហើយទូលបង្គំគ្មានកម្លាំងសល់ទេ។ ដ្បិត
អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះនឹងអាចនិយាយជាមួយព្រះអម្ចាស់នេះបានដូចម្ដេច?

សម្រាប់ខ្ញុំវិញ ភ្លាមៗនោះកម្លាំងមិននៅសល់ក្នុងខ្ញុំទៀតទេ
ហើយដង្ហើមក៏មិននៅសល់ក្នុងខ្ញុំដែរ។ បន្ទាប់មក
មានម្នាក់មកប៉ះខ្ញុំម្ដងទៀត ដែលមានរូបរាងដូចជាមនុស្ស
ហើយលោកបានពង្រឹងកម្លាំងខ្ញុំ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖

ឱមនុស្សជាទីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង កុំខ្លាចឡើយ៖
សេចក្ដីសុខសាន្តសូមមានដល់អ្នក ចូរមានកម្លាំង មែនហើយ ចូរមានកម្លាំងចុះ។
ហើយកាលដែលគាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំហើយ
នោះខ្ញុំក៏បានមានកម្លាំងឡើងវិញ ហើយបាននិយាយថា
សូមលោកម្ចាស់មានប្រសាសន៍ចុះ ដ្បិតលោកបានចម្រើនកម្លាំងដល់ខ្ញុំហើយ។ …

ប៉ុន្តែ ឱ ដានីយ៉ែល អើយ ចូរបិទទុកពាក្យទាំងនេះ ហើយបិទត្រាសៀវភៅនេះ
រហូតដល់គ្រាចុងបញ្ចប់៖ មនុស្សជាច្រើននឹងរត់ទៅមក
ហើយចំណេះដឹងនឹងកើនឡើង។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំ ដានីយ៉ែល បានមើលទៅ ហើយមើល៍
មានមនុស្សពីរនាក់ទៀតឈរនៅទីនោះ ម្នាក់នៅខាងនេះនៃច្រាំងទន្លេ
ហើយម្នាក់ទៀតនៅខាងនោះនៃច្រាំងទន្លេ។
ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបាននិយាយទៅកាន់បុរសដែលស្លៀកសំពត់លិនិន
ដែលឈរលើទឹកទន្លេថា «តើត្រូវមានរយៈពេលយូរប៉ុនណាទៀត

ដល់ចុងបញ្ចប់នៃការអស្ចារ្យទាំងនេះ?»

ហើយខ្ញុំបានឮបុរសដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯកនោះ
ដែលឈរនៅលើទឹកនៃទន្លេ នៅពេលដែលគាត់បានលើកដៃស្តាំរបស់គាត់
និងដៃឆ្វេងរបស់គាត់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយបានស្បថដោយព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចថា
ការទាំងនេះនឹងមានរយៈពេលមួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល;
ហើយនៅពេលដែលគាត់បានបញ្ចប់ការបំបែកកម្លាំងរបស់ប្រជាជនបរិសុទ្ធ
នោះការទាំងអស់នេះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។

ហើយខ្ញុំបានឮ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនយល់ទេ; រួចខ្ញុំបាននិយាយថា
ឱព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំអើយ តើចុងបញ្ចប់នៃការទាំងនេះនឹងជាយ៉ាងដូចម្តេច?

លោកមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដានីយ៉ែល អើយ ចូរទៅតាមផ្លូវរបស់អ្នកចុះ
ដ្បិតពាក្យទាំងនេះត្រូវបានបិទទុក ហើយបោះត្រាបិតទុក រហូតដល់គ្រាចុងបញ្ចប់។
មនុស្សជាច្រើននឹងត្រូវបានសម្អាត ហើយធ្វើឲ្យស បរិសុទ្ធ និងត្រូវបានល្បងល;
ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់នឹងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់
ហើយគ្មានអ្នកណាក្នុងចំណោមមនុស្សអាក្រក់នឹងយល់ឡើយ;
ប៉ុន្តែពួកមានប្រាជ្ញានឹងយល់។»

ចាប់តាំងពីគ្រាដែលយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានដកចេញ
ហើយអំពើស្អប់ខ្ពើមដែលបង្កឲ្យស្ងាត់ជ្រងំត្រូវបានតាំងឡើង
នោះនឹងមានមួយពាន់ពីររយកៅសិបថ្ងៃ។

មានពរហើយ អ្នកដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់មួយពាន់បីរយសាមសិបប្រាំថ្ងៃ។

ប៉ុន្តែ ចូរឯងទៅតាមផ្លូវរបស់ឯងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ចុះ ដ្បិតឯងនឹងបានសម្រាក
ហើយនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់ឯង នៅចុងបញ្ចប់នៃគ្រាទាំងឡាយ។ ដានីយ៉ែល
10:1–18; 12:4–13។